

A év

Köszöntelek Benneteket nagyböjt 2. vasárnapján: **Jézus békéje legyen veletek!**

A Jézus-esemény drámájának évente megújuló színjátékában a **nagyböjthöz** érkezünk, mely negyven napon át a **Húsvét ünnepére** készít elő minket. A nagy dráma elején maga Jézus is felkészíti barátai legbelső körét a várható tragédiára egy olyan élménnyel, amelyre visszaemlékezve majd újra tudják kezdeni életüket és megerősíthetik társaikat is. Mindez a hegyen történt. -- A kérdés csak az, hogy mi fel tudunk-e jutni a három tanítvánnyal együtt a Hegyre, amit Péter „sátraira” utalva egyszerűen **Táborhegynek** emlegetünk.

Induljunk el hát magunkba nézve, és kellő **bűnbánattal** a megtisztulás és megbizonyosodás hegyére, hogy új erőre kapjunk az Út továbbjárására... **Bánjuk meg bűneinket** bűnbánati énekünket énekelve...

Ének: Kyrie...

Imádkozzunk! Istenünk, aki rejtőzködő Isten vagy, de mindig jelenlévő, add, hogy közel érezzünk magunkhoz, és most, vagy régi tapasztalásainkra emlékezve érezzük mi is, hogy „**Uram, jó nekünk itt lennünk!**”, Veled, aki élsz és szeretsz örökkön örökké.

Evangélium Máté könyvéből (17,1-8)

Abban az időben Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és (ennek) testvérét Jánost, s külön velük fölment egy magas hegyre. Ott elváltozott előttük: az arca ragyogni kezdett, mint a nap, a ruhája pedig vakító fehér lett, mint a fény. És íme, megjelent nekik Mózes és Illés: Jézussal beszélgettek. Ekkor Péter így szólt Jézushoz: „Uram, jó nekünk itt lennünk! Ha akarod, felállítok itt három sátrat, neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!” Még beszélt, amikor íme, fényes felhő borította be őket, és a felhőből egy hang hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, akiben kedvem telik. Őt hallgassátok!” Ennek hallatára a tanítványok földre borultak és nagyon megrémültek. De Jézus odament hozzájuk, megérintette őket, és ezt mondta: „Keljetek fel, és ne féljete!” Amikor szemüket fölemelték, nem láttak mást, csak Jézust egymagát. A hegyről lejövet Jézus a lelkükre kötötte: „Senkinek se szóljatok a látomásról, míg az Emberfia a holtak közül fel nem támad!”

Most amikor a külvilágban zűrzavar és viszálykodás zajlik, fokozottan szükségünk van arra, hogy befelé néznünk, és az egy szükségesre figyelünk. A három tanítvány „**lelkigyakorlata**” a hegyen, talán fel tudja idézni a mi lelkigyakorlatunkat vagy lelkigyakorlatainkat, istenélményünket vagy istenélményeinket, ami megtarthat minket az Úton.

1) A régmúlt

Mi történt a távoli múltban? Idézzük fel!

Egy theokráciában (istenuralomban) élő népben, melynek istene **Jahwe**, egy törzsi isten, a Seregek Ura és Istene, és melynek vágyálma egy nemzeti **Messiás** eljövele, megjelenik egy nagyhatású vándorprédikátor, a Názáretből induló ács fia **Jézus**, aki tanítványokat gyűjt. Rebellis tanai felkeltik elsősorban a **Nagytanács** (zsidó vallási és politikai hatalom) gyanakvását, melynek következménye világosan látható. A tanítványok is sejtik, hogy a Mesterük követése egyre jobban életveszélyessé válik. Jézus figyelmeztetésére, hogy őt elfogják és kivégzik, a főkolompos, **Péter** hevesen tiltakozik, mert ugye egy Istentől küldött Messiást nem bánthat senki fia. Pétert ezért lesátánozza a Mester, mert semmit sem ért abból, amit ő tanított.

Így kerül sor a három főtanítvány **Péter, Jakab és János** külön tanfolyamára, „**lelkigyakorlatára**”. Nem kétséges, hogy a mitikus leírás lényege az, hogy a három tanítvány előtt Jézus megjeleníti **Illést és Mózes**t, hogy kik ők tulajdonképpen. Illés Jahwe harcos prófétája, aki simán legyilkoltatja a rivális Baál papokat, Mózes pedig olyan törvény képviselője, aki ugyan kihirdeti a „**Ne ölj**” parancsot, de rögtön utána elrendeli, hogy aki öl, azt meg kell ölni.

Ezek után nyilván Jézus arról az **Szeretetistenről** beszél, aki csak szeretni tud és olyan emberekről, akik csak a **szeretet parancsát** ismerik és követik, és olyan világról, amelyben ennek az Istennek a szelleme uralkodik.

Egy pillanatra fény gyúlhat a három vakhitű agyában, az a felismerés, hogy **Jézusnak** van igaza. Belül a lelkükben dübörög a hang, hogy csak ilyen lehet az Isten, és ilyennek kellene lennie az embernek és világnak is. De arra is gondolhatnak, hogy ezt az eretnekséget nem fogják tétlenül nézni a papi fejedelmek és írástudók. Akkor pedig nekik is végük van. **Péter** akkor inkább hajlik a kompromisszumra, maradjon a régi hit is és az új is. Mester, inkább **csináljunk három sátrat**: Neked egyet, Mózesnek egyet, Illésnek egyet. De tiéd lesz a fősátor!... Aztán az örömtől és félelemtől elcsigázottan álomba merülnek, reggel pedig **csak Jézust** látják ott, egymagát. (Mi már tudjuk, hogy Péter kompromisszuma jutott érvényre a történelemben mind a mai napig).

2) A közelmúlt

Mi történt velünk a közeli múltban?

Beleszülettünk egy **félfeudális egyház** hitébe és belekerültünk egy **diktatórikus állami** rendszerbe. Vallási és nemzeti érzülettel vártunk a szabadulásra, és egy **földalatti mozgalommal** válaszoltunk a súlyos kihívásra. Szerencsére ebben a fojtott milióban akadt, aki észhez tért és mélyére ásott a jézusi üzenetnek. Így nekünk is lett Tábor hegyünk, és **táborhegyi lelkigyakorlatunk**.

Most csak **magamról** beszélnék. Vakbuzgó katolikusként és valami kapisztrán-jánosi prófétaként tíz körömmel védtem a katolikus hitet, és keresztes háborút szerettem volna indítani a minket elnyomó rendszer ellen. Ötvenhatban lelkesen ünnepeltem a forradalmat. Miközben tudat alatt éreztem, hogy valami nincs rendben. Nincs rendben a **vallásban** és nincs rendben, a **politikában**.

És akkor revelációként hatott rám a **Bokor istenképe, emberképe, közösségképe**. A táborhegyi fény mozgósított engem - minket. Mi majd megújítjuk az egyházat, megújítjuk a társadalmat, radikálisan változtatunk az életünkön!

Volt is merszünk **radikálisnak** lenni, kockáztatni, az újbórhoz új tömlőt keresni. A dogmatikát kritizálni, a jézusi erkölcsöt képviselni, az uralmi rendeket megtagadni, és magunk körében, közösségeinkben megpróbálni az újat megvalósítani. Volt merszünk!

3) A jelen

Mi történik velünk a **jelenben**? Nem szeretném felemlíteni az **elmúlt 36 év** Bokor történetét, sem egyházi-vallási, sem állami-politikai megnyilvánulásainkat. Vagyis, hogy kísért még mindig Péter kompromisszuma és **Mózes és Illés** szelleme. Szeretném kikapcsolni a pillanatnyi jelen és közel jövő eseményeit is. Bízom a jézusi elkötelezettségünkben és a józan eszünkben!

De azt **megkérdezném**, elsősorban magamtól, hogy ma van-e Táborhegyünk, milyenek a lelkigyakorlataink, vannak-e egyáltalán? Aztán azt kérdezem az ifjabb nemzedéktől, hogy volt-e nekik Táborhegyük, és van-e máig ható katartikus istenélményük? Azt is megkérdezem, hogy ők milyenek látnak minket? És még azt, hogy milyenek szeretnék látni a jövőben önmagukat?

Van-e merszünk **radikális jézushirdetőnek** lenni? Van-e merszünk betölteni **jelszerepünket** a világban?! Egy szóval: Van-e merszünk radikális **jézuskövetőnek** lenni? Bizony kellene egy **új, jézusi vízió**, és felébredni újra Jézus hegyén, az Isten tenyerén.

--- **Testvéreim!** Nemrég egy Hamvas Bélának tulajdonított verset kaptam. Befejezésül ezt hallgassuk meg, hátha ez az „**új vízió**”...

Földes Livia: Isten tenyerén ébredtem...

Isten tenyerén ébredtem, s lenéztem a földre,
Hófehér csúcsokra, kopár legelőkre.
Kanyargós folyók tükrében láttam kelni a Napot,
Sugaraiban álmos hajnal mosakodott.
Láttam az óceánt gyermekként ragyogni,
Sirályokat felette felhőkkel táncolni,
Láttam a békét az emberek szívében,
Láttam az erdőket fürödni a fényben.
Láttam sok-sok mosolyt és láttam a reményt,
Láttam az embert, és láttam a zenét.
Láttam a földet szeretetben élni,
Láttam a csöndet a széllel zenélni.
Láttam Istent amerre csak néztem,
Miközben éppen az Ő tenyerén ültem.
S az Ő hangján szólt hozzám a szél,
Mint anya, ki gyermekének mesél.
Millió apró tükörben láthatod magadat
Hisz olyannak látod a világot, amilyen Te vagy!

[Kovács László elmélkedése elhangzott 2026. március 1-jén
a Bokorportán, online csatlakozási lehetőséggel.]

Fra Angelico: Urunk színeváltozása (1440–42)